

David Baldacci

Breekpunt

Vertaald uit het Engels door
Jolanda te Lindert en Saskia Peterzon-Kotte

A.W. Bruna Uitgevers

1

De warmte maakte opeens plaats voor kou door een hevig noodweer dat New York City bestookte nadat het het naburige Newark had aangevallen. Op de elektronische schermen op de vliegvelden JFK en LaGuardia waren al vertragingen aangekondigd, tot grote ergernis van de vele toch al vermoeide reizigers. Dit zou uitmonden in een hevig noodweer, tot de storm afnam, naar de Atlantische Oceaan verdween en uitdoofde.

Ondanks dit alles wandelde de jonge vrouw op het trottoir ongehaast door, terwijl de dunne aktetas aan haar schouder zacht heen en weeg wiegde. Ze liep tussen enkele van de hoogste gebouwen ter wereld, van beton, baksteen en steenstrips, met een stalen skelet en een zwaar fundament verzonken in de massieve stenen bodem van New York City. Dat ze zich niet bewust was van de aankomende storm zou de collectieve schuld van deze gebouwen kunnen zijn, want er was amper iets van de lucht te zien, in elk geval niet van de delen die zich op de Big Apple zouden ontladen. Voor haar gevoel was er niets aan de hand.

Dus toen de eerste donderslag weerklonk, keek ze verbaasd omhoog naar de snel donker wordende hemel. De vrouw keek meteen of ze een taxi kon aanhouden. Er was er toch altijd wel een in de buurt? Nee, dus niet als je er echt een nodig had.

Ze keek meteen op haar ridesharing-apps, maar nadat ze er twee had bekeken zag ze dat de dichtstbijzijnde chauffeur tien

minuten bij haar vandaan was. Ze wist dat ze daar niet op kon rekenen, want de centrale kon al snel betere aanbiedingen krijgen, vooral nu het keihard ging regenen.

Dus versnelde ze haar pas. Ze sloeg links af en daarna rechts af, en hoewel dit de kortste route was naar haar bestemming, liep ze even later door de snel donker wordende stad.

Zelfs de mensen die relatief dicht bij haar liepen, waren vage vormen in de duisternis. Het was allemaal best eng, vond ze. Toch was ze als oorlogscorrespondent in door oorlog verscheurde landen geweest, en daar kon je dit niet mee vergelijken.

Bliksemflitsen verlichtten de lucht, en de geluiden deden haar denken aan de bommen die op verre plaatsen vlak bij haar hoofd waren ontploft. Ze had nooit gedacht dat zij in dergelijke omstandigheden zou sterven, maar achteraf gezien was het een wonder dat dat echt niet was gebeurd.

Ze liep snel door en kwam bij een laag bakstenen gebouw met een overdekte inham waar ze even onder kon schuilen tot de regen ophield. Toen de eerste regendruppels vielen en zij net onder het afdakje wilde stappen, kwam er een man onder vandaan die voor haar bleef staan.

2

De man was achter in de veertig en had een dikke bos lang golvend haar. Hij was gekleed in een donker, kostbaar uitzierend pak dat hem te wijd was, alsof hij onlangs was afgevalen. Zijn Patek Philippe-horloge, gemanicuurde nagels en de glinsterende edelsteen aan zijn ringvinger leken te duiden op een man met geld, en misschien met stijl. Zijn blik was rustig en neutraal, en hij droeg een montuurloze bril die hem een professoraal air gaf. Hij had een mager gezicht en een bleke, bijna doorzichtige huid. Hij had een stevige zwarte paraplu bij zich met een scherpe punt.

Alles bij elkaar was hij een beetje intimiderend, hier in de duisternis door het noodweer. Toch glimlachte ze toen ze hem herkende en leek ze blij.

Toen begon hij te praten. Langzaam verdween de glimlach van haar gezicht. Haar blik werd ongelovig, daarna teleurgesteld en tot slot woedend. De omslag was zo volkomen dat de laatste, opeens alarmerende woorden van de man uit zijn mond tuimelden als de hulzen uit een machinegeweer.

Toen het noodweer als vuurwerk boven hun hoofd losbarstte, leek het alsof ze dat niet merkten of, als dat wel zo was, alsof het hun niets kon schelen.

Zodra hij was uitgepraat en zweeg, verscheen er een angstige en afwachtende blik op zijn bleke gezicht.

Zij leek op een menselijke Vesuvius die op het punt stond uit te barsten, maar ze zei geen woord. Ze trilde helemaal, draaide zich om en liep ondanks het naderende noodweer

door, gehaast nu, als iemand die zich verwijderde van een ongemakkelijke situatie. Ze had heel kwaad gekeken, maar leek nu diep teleurgesteld.

Om de zaak te compliceren viel de regen in vlagen naar beneden. Ze hield haar aktetas boven haar hoofd en keek opnieuw of ze een taxi zag. Algauw was ze drijfnat, doordat haar dunne aktetas er niet in slaagde haar te beschermen tegen de regen die door de wind zijwaarts werd gedreven. Ze schoot een zijstraat in en hoopte dat haar kansen daar beter waren. Dat bleek geen goede beslissing, beseftte ze al snel. De straat was slecht verlicht, er was geen mens te zien en er brandde geen licht in de etalages. Door de regenvlagen kon ze zelfs het einde van de straat niet zien.

Stomme zet, dacht ze, maar ze kon nu niet meer terug.

Daarna, als een stalker in een Hitchcock-film, liep de man haar achterna, met zijn geopende paraplu boven zijn hoofd. Toen hij haar zag versnelde hij zijn pas. Ze was fit, soepel en veel jonger dan hij, maar zij droeg hoge hakken en zijn benen waren veel langer dan die van haar. Daardoor was het een eerlijkere wedstrijd dan het anders zou zijn geweest.

‘Theresa!’ riep hij. ‘We moeten dit uitpraten! We kunnen dit niet laten rusten.’

‘Niet geïnteresseerd in een gesprek, Bill!’ riep ze over haar schouder. ‘Jij hebt alles gezegd wat er gezegd moest worden en ik heb geen woorden, oké? Geen woorden.’

‘Maar ik moet je meer bijzonderheden vertellen!’ riep hij boven het lawaai van het noodweer uit.

Nu keek ze achterom, maar ze bleef doorlopen. ‘Zelfde antwoord.’ Daarna stak ze haar middelvinger op, als een uitroep-teken.

‘Geef me nou een kans!’ smeekte hij. ‘Dat ben je me toch wel verschuldigd?’

Door deze uitbarsting bracht hij iets teweeg wat met zijn eerdere woorden niet was gelukt.

Theresa bleef staan, draaide zich vliegensvlug om en bleef op hem wachten. Haar drijfnatte lange bruine haar hing in slierten voor haar gezicht en haar mascara was uitgelopen in donkere riviertjes die over haar hoge jukbeenderen stroomden. Ze leek op een geschilderde hogepriesteres van een sinistere religie die op het punt stond de man die snel naar haar toe kwam te vervloeken.

Toen een bliksemflits de lucht diagonaal doorboorde en bijna het Empire State Building daar ver vandaan spleet, stonden ze als gangsters tegenover elkaar in de verlaten straat.

In de volgende dertig seconden ontstond een verbaal vuurgevecht. Het was moeilijk te zeggen wie agressiever was tijdens het gevecht dat in een eb- en vloedbeweging doorging, net als het noodweer boven hun hoofd.

Theresa snauwde ten slotte: 'Verdomme Bill, niemand heeft me ooit zo genaaid als jij! Fuck you!'

'Sorry, maar ik kon niets doen. En ik wil het goedmaken.'

Opeens beseft ze iets. 'Wacht eens, hoe wist je waar ik was?'

Zijn blik betrok en hij liet zijn schouders zakken. 'Wat?'

'Je kwam me heel toevallig tegen in de enorme stad? Je bent me gevolgd, geef het maar toe! Wat ben je toch een klootzak!' Daarna keek ze zelfs nog geschokter. 'Of anders wist je waar ik naartoe ging.' Ze keek hem woedend en wantrouwig aan. 'O, mijn god, zeg alsjeblieft niet...'

Hij viel haar in de rede. 'Luister, ik...'

Hij zweeg toen er een man uit de nevel opdoemde als een schaduw die op magische wijze door de energie van de storm tot leven was gewekt. Hij droeg donkere kleren en een zwart skimasker.

'O shit!' Bill sloot zijn paraplu en richtte de scherpe punt dreigend op de man, maar dat was natuurlijk niet echt een goed wapen. 'Ik waarschuw je...'

Hij maakte zijn zin niet af, want er verschenen nog drie mannen, net zo gekleed als de eerste.

Bill zag eruit als een man die wist dat zijn leven voorbij was. Zijn schouders spanden zich en hij haalde zijn telefoon uit zijn zak.

Theresa stapte ook achteruit, moeizaam ademend en met een doodsange blik. 'Bill? Wat gebeurt er? Wie zijn...'

'Rennen, Theresa, rennen!' riep hij, terwijl hij zich op de eerste man stortte.

Maar zijn tegenstander haalde iets uit zijn zak, richtte dat op Bills borst en vuurde. Bill begon ongecontroleerd te rillen, en zijn armen en benen zwaaiden in het rond als een stervende vis op het droge. Hij kon zijn evenwicht niet bewaren en viel, maar bleef rondtollen doordat de resterende elektrische stroom van de taser door zijn lichaam schoot.

Theresa had zich omgedraaid om weg te rennen, maar keek in de loop van een .45 kaliber semiautomatisch geweer van een van de gemaskerde mannen. Er zat een geluiddemper op de loop en dat was alles wat ze moest weten over zijn bedoelingen: geen taser voor haar; zij zou kennelijk een permanent einde krijgen hier in het natte New York.

Zeilde en smet haar aktetas naar hem toe, maar hij vuurde op hetzelfde moment. De kogel vloog dwars door de aktetas en door haar uitgestrekte hand, en bleef in haar schouder zitten. Ze viel voorover op de grond, kronkelend en gillend van de pijn. De schutter boog zich over haar heen en schoot bedaard nog een kogel in het midden van haar rug. Ze hapte naar adem, waarna haar lichaam zich ontspande en roerloos bleef liggen. De man wilde net een derde keer schieten, gewoon voor de zekerheid, toen het geluid van een sirene de duisternis doorsneed.

'Lopen,' riep een andere gemaskerde man. 'Nu!'

Ze trokken de verlamde Bill overeind, raapten zijn telefoon op, droegen hem naar een busje zonder ramen dat achter in de straat stond en tilden hem erin.

Even later was alles stil, op het geluid van de regen na en

van een enkele donderslag als de storm zijn energie ontlade. Gek genoeg was de sirene die het snelle vertrek van de mannen had veroorzaakt kennelijk onderweg geweest naar een ander spoedgeval, waardoor dit spoedgeval met rust werd gelaten, voorlopig althans.

Theresa lag op het wegdek te bloeden.

Want haar hart klopte nog steeds.

3

Travis Devine had de pest aan alle soorten ziekenhuizen, want hij had te vaak in een ziekenhuis gevochten voor zijn leven. Als militair door oorlogssituaties en als burger door een andere vorm van strijd die zijn leven vaker bedreigde dan goed voor hem was.

Mijn werk.

Devine was afgestudeerd aan de militaire academie West Point. In Fort Benning in Georgia had hij de zware us Army Ranger-training gevolgd, met succes afgesloten en zijn Ranger-tab gekregen. Later was hij aangesteld bij het 75th Ranger Regiment en had dus de Ranger-scroll ontvangen.

Ik ben dus een Ranger tabbed and scrolled, wat op zich een enorme prestatie is, maar dat betekent nu dus helemaal niets.

Devine dacht hieraan, omdat hij altijd van plan was geweest om carrière te maken in het leger. Toch had hij het leger verlaten na ongeveer tien jaar, waarin hij had gevochten in het Midden-Oosten, meer dan één keer gewond was geraakt en de rang van kapitein had verkregen. Toen stond hij met zijn militaire wereld en zijn dromen voor een enorm dilemma, en was hij gedwongen geweest het beroep waar hij van hield te verlaten.

Daarna had Devine besloten zijn MBA te halen en op Wall Street te gaan werken. Niet omdat hij ooit steenrijk wilde worden, maar als boetedoening voor de manier waarop zijn militaire loopbaan was geëindigd. Dat dit was gebeurd was mede aan hemzelf te wijten. Hij was schuldig. Hij moest ge-

straf worden. Wall Street was de perfecte keuze, ook omdat hij er zo de pest aan had.

En dat was de situatie toen hij als analist bij investeringsfirma Cowl and Comely in New York City werd verdacht van moord op de vrouwelijke collega met wie hij datete. Terwijl Devine hierin was verwickeld, verscheen Emerson Campbell op het toneel, een generaal-majoor buiten dienst met twee sterren die wist wat de echte reden was dat er een einde aan Devines militaire carrière was gekomen. Campbell had Devine voor de keus gesteld: je gaat voor me werken of je gaat naar Leavenworth, de maximaal beveiligde militaire gevangenis.

Dat is toch geen keus? Maar misschien kan ik ooit het uniform weer aantrekken, had Devine gedacht.

Nu was hij in een ziekenhuis. Het gepiep, gezoem en gejeengel van de verschillende apparaten waarop de vrouw was aangesloten gaven hem niet echt een beter gevoel, maar hij was zich er goed van bewust dat dit ongemak in het niet viel bij de situatie van deze vrouw.

Ze was buiten kennis, in haar keel zat een intubatieslang en op haar lichaam lagen mediport- en infuusslangen. Zij vocht om in leven te blijven, maar de grimmige gegevens op de monitor waar Devine naar keek lieten zien dat de vrouw deze strijd helaas langzaam maar zeker aan het verliezen was.

Naast Devine stond zijn baas, Emerson Campbell. De man had de leiding over osp, het Office of Special Projects, een kleine onderafdeling binnen het reusachtige DHS, Department of Homeland Security – het ministerie van Binnenlandse Veiligheid. De kerntaak van osp was het beschermen van de nationale veiligheid van de Verenigde Staten. En die missie had Devine de hele wereld over gebracht, omdat er over het algemeen van uit werd gegaan, vooral na de gruwelen van 9/11, dat je slechteriken maar beter kon tegenhouden vóórdat ze Amerikaans grondgebied bereikten.

Devine had regelmatig overhoopgelegen met andere over-

heidsdiensten met fraaie afkortingen, met allemaal eigenlijk, als hun missies elkaar overlappen. Dat liep heel vaak uit op discussies over wie welke bevoegdheden had. Devine wist nog niet veel over deze missie, maar zag een dergelijke machtsstrijd al wel aankomen. In dat geval was zijn werkwijze duidelijk: doorgaan tot iemand met onbetwistbare autoriteit hem beval te stoppen.

Campbell, een norse, maar stoere veteraan met het uiterlijk van een verweerd stuk graniet, had mannen aangevoerd in de strijd en er meer dan een paar zien sneuvelen. Nu keek hij vol medelijden naar de jonge, zwaargewonde vrouw. Hij had dochters die ouder waren dan zij was.

Voor de deur stonden twee gewapende wachtposten die ervoor moesten zorgen dat de mannen die hadden geprobeerd deze vrouw te vermoorden niet de kans kregen hun werk af te maken.

‘Ze verwachten niet dat ze het haalt,’ zei Campbell zacht. ‘Ze was buiten bewustzijn toen ze haar binnenbrachten. De artsen hebben haar in een kunstmatig coma gebracht om haar overlevingskansen te vergroten. Het is een wonder dát ze nog leeft, want ze was al bijna doodgebloed toen er hulp kwam. De kogel in haar rug raakte eerst een metalen gesp of knoop van haar jurk, en daarna een bot, waardoor de kogel een andere richting kreeg die net voldoende was om haar hart te missen. Hoewel ze de inwendige bloedingen konden stelpen, zou het toch te laat kunnen zijn. Degene die dit heeft gedaan, maakte echter een fout door niet te checken of ze echt dood was. Daaruit blijkt dat ze feilbaar zijn.’

‘Feilbaar, maar nog steeds onbekend,’ zei Devine.

‘Het is onze taak om te weten te komen wie het was, en diegene vervolgens ter verantwoording te roepen.’

‘Wat weten we over haar?’ vroeg Devine.

‘Theresa Lee, eenendertig. Onderzoeksjournalist, de laatste vier jaar voor een mondiaal consortium van onafhankelijke

journalisten. Ze woont hier in New York, maar reist veel voor haar verhalen. Ze doet dit werk al sinds ze afstudeerde aan Northwestern en heeft veel belangrijke gebeurtenissen verslagen: oorlogen, drugs- en mensenhandel, en corruptie binnen de politiek en het bedrijfsleven. Op 9/11 was ze hier in New York als klein meisje op vakantie met haar ouders uit Wisconsin. Toen heeft ze kennelijk besloten om journalist te worden. Je weet wel, om de waarheid te achterhalen en mensen verantwoordelijk te stellen.'

Devine had zich al voorgenomen om te achterhalen wie dit had gedaan. Dat voornemen kreeg nog een extra boost door dit detail over haar achtergrond. 'Geen verkeerde manier om je leven te leiden,' zei hij. Hij dacht dat hij en Theresa Lee dit misschien met elkaar gemeen hadden. Bovendien voelde hij zich ook op een andere manier solidair met deze levensgevaarlijk gewonde vrouw.

Hij en zijn familie hadden die dag de rook zien opstijgen uit Manhattan, helemaal vanuit hun huis in Connecticut. Dat had de hele wereld gezien, hoe en waar dan ook. Als dat dit meisje ertoe had gedreven om als ze volwassen was haar leven te riskeren om de waarheid bekend te maken, dan was ze volgens zijn maatstaven een held.

'Ik neem aan dat haar familie op de hoogte is gebracht?'

'Ja. Haar ouders wonen nog altijd in Wisconsin, maar waren in het buitenland en zijn nu onderweg hiernaartoe.'

'Waarom zijn wij hierin geïnteresseerd?' vroeg Devine.

Toen een verpleegkundige de privékamer binnenkwam om Lee te checken, zetten de mannen hun gesprek voort in een hoek.

Campbell zei op vertrouwelijke toon: 'Bewakingscamera's hebben iets van wat er is gebeurd vastgelegd. Korrelige beelden door de regen en de kwaliteit van de opnamen. Deze aanval was duidelijk gepland en uitgevoerd. Aanvalsteam van vier man. Lee was kennelijk collateral damage. Wij denken

dat het echte doelwit de man was met wie ze een afspraak had, William C. Walker jr. Ze hebben hem getaserd en meegenomen.’

‘Geen getuigen?’

‘Het blok waar ze zich bevonden staat midden in een renovatiegebied, en alle bedrijven zijn voorzien van luiken. Er was niemand ter plaatse op dat moment en het weer hielp ook niet mee. Zij en Walker waren daar kennelijk de enigen, op de aanvallers na natuurlijk.’

‘Wat weten we over Walker?’

‘Door zijn huwelijk heeft hij banden met een ongelofelijk rijke familie in Australië. Maar wij zijn erbij betrokken omdat Walker als topanalist bij Five Eyes werkte. Daardoor bevin-den we ons midden in het speelveld, doordat Five Eyes niets doet wat géén verband houdt met onze nationale veiligheid.’

‘Juist.’

Devine wist dat Five Eyes de creatieve naam was voor de alliantie van enkele Engelstalige landen voor het verzamelen en integreren van inlichtingen – geheime informatie – van de vs, het vk, Canada, Australië en Nieuw-Zeeland. Deze groep was grotendeels onbekend bij het publiek, terwijl die dit zalig onwetende publiek veel veiliger maakte dan het zonder hem zou zijn.

‘U zei dat hij een topanalist wás?’

‘Hij maakte deel uit van een joint taskforce van Five Eyes die de afgelopen twintig jaar opereerde vanuit Australië. Maar hij is daar onlangs weggegaan en nam een baan aan bij een particulier bedrijf dat zich met inlichtingen bezighoudt.’

‘Is hij Australiër?’ vroeg Devine.

‘Nee, Amerikaan. Hij is na zijn huwelijk naar Australië verhuisd en overgestapt naar die taskforce.’

‘Als hij is ontvoerd, waarom is de FBI hier dan niet bij betrokken?’

‘Dat zijn ze wel. Maar als deze zaak internationale compo-

nenten heeft die iets met de binnenlandse veiligheid te maken hebben? Dan is het dus onze zaak, Devine. Als we daarvoor niet worden ingeschakeld, waarvoor dan wel, verdomme?’

‘Waarom hadden hij en Lee een afspraak?’

‘De beelden die we van verschillende bewakingsvideo’s hebben samengesteld lijken niet te wijzen op een afgesproken ontmoeting. Het leek alsof Lee Walker toevallig tegenkwam. Aan haar reactie te zien was ze eerst blij hem te zien, maar nadat hij een paar minuten had gepraat leek dat te veranderen. Lee liep weg, hij volgde haar, ze discussieerden en toen kwam het aanvalsteam in actie.’

‘Geen audio?’

‘Nee. We mogen al blij zijn met wat we hebben. Ik zal je de beelden sturen.’

‘Enig idee waarom iemand Walker zou willen ontvoeren?’

‘Walker heeft uitgebreide bedrijfsinformatie van Five Eyes plus alle verzamelde inlichtingen tot hij voor deze private onderneming in New York ging werken. Je krijgt een dossier toegestuurd waarin alles staat wat we tot nu toe weten.’

Devine keek even naar Lee. ‘Is er een kans dat zij ons iets kan vertellen?’

‘Dat zou een wonder zijn, volgens wat mij is verteld.’

‘Nou ja, wonderen gebeuren soms.’

‘Maar daar kunnen we niet van uitgaan.’

‘Staat er in het dossier dat me wordt gestuurd waar ze werkt?’

‘Natuurlijk. Ik zeg wel dat Walker kennelijk het doelwit was, maar niets is zeker op dit moment. Het aanvalsteam was gemaskerd,’ zei hij met een veelbetekenende blik.

‘Wat betekent dat ze haar niet hoefden te doden omdat ze hen niet kon identificeren. Ze hadden haar gewoon kunnen taseren, net als Walker.’

‘Wat zou kunnen betekenen dat ze niet slechts collateral damage is.’ Campbell zweeg even. ‘Je zult hier een hele klus aan hebben.’

‘Zolang ik voor u werk, heb ik nog nooit een situatie meegemaakt waarin dat niet zo was,’ zei Devine.

Campbell verliet de kamer om een telefoontje te plegen, terwijl Devine naar Theresa Lee bleef kijken. De vrouw zou niet eens tweeëndertig kunnen worden, tenzij dat al over enkele dagen of slechts uren zou gebeuren. Het enige wat hij kon doen was proberen het iets minder oneerlijk te maken.

Het gejengel, gezoem en gepiep van de apparaten die mischien de snel naderende dood voorspelden van deze jonge vrouw die nog ten minste vijftig jaar voor zich hoorde te hebben, volgden hem toen hij de kamer verliet en de gang in stapte. Elk geluid klonk voor hem als een requiem.

Deze vrouw had jarenlang haar leven geriskeerd om de waarheid boven tafel te krijgen. Alleen al daardoor verdiende ze zijn respect. En dat iemand op een ongewapende vrouw had geschoten met het doel haar te doden?

Devine verliet het gebouw en ging aan het werk.